

Наш свет и друге песме – Ана Митућ Стошић

МИЛОСТ

Милости, милости,
повиче неко,
искида од душе.
Дошло је до гуше,
живо блато носи лешеве

живе,
да поживе,
док проживе.
Нек преживе,
па нека се диве!

Милости, милости,
нек се точи вино наискап,
ал' по чаша свакоме,
да измоли срце
милост за милост.

Грешници, грешници,
паклени гласови вијоре,
заставе се дижу на све четири стране,
не дај се, милости!

Милошћу прочисти,
почисти и пречисти,
па нек се скамени све
што милост не може...!

НАШ СВЕТ

Из звездане прашине
У наручје моје
Пао си
Да љубиш ме
Да ме волиш
Као што пчела воли цвет
Као што мајка своје чедо привије
Завио си ме
У свилени плашт
Привио си ме
У срце своје заробио
Да више не лутам
Спасио ме од ветрова
Да ме више не разноси
Донео си ме у свој свет
Да буде мој
Да буде само наш

ИЗГУБИЛА СЕ

Изгубила се песма између шимширова
И још даље
Изгубила се у класју
Да ожита
Да од ње постане врући хлебаци

Песма се изгубила
Па шта?

Ваљда барем она има право да одлети
Ваљда само она уме тако лепо да одлепрша
Кад тек дође
И слети на раме песника

А она се губи стално
И сад се изгубила
На ободу пропланка који се шири
Над мојим видокругом
И заслепљује жита зелена и плава
Као завеса ми ставља пред очима један цвет

Да заувек плени и мирише
Својом лепотом

И нека је проклето пролеће
И гофина за нама
Песма је будна и тражи да се чује
Али не...
Она се изгубила на грани са ластиним гнездом
Жели да пробдије ову ноћ живота
И да се пробуди са ојачалим крилима, јер
Куд ће у свет тако нејака?

Изгубила се песма, па шта?
Није ваљда да ћу зато престати да певам?
То је само замајац за неискусне, а ја
Недорасла звуку који обузима,
Очарана песмом у недрина
Живот носим...

НЕ БРИНИ

Ухвати став
Држање
Проток енергије
Задржи емоцију
Ухвати птицу
Лет
Савршенство
Осмехом окити
Хладни камен
Не брини
Удахни ваздух
Ниси само прут
На ветру
Облацима параш
Груди отвараш
Вечности
Надаш се

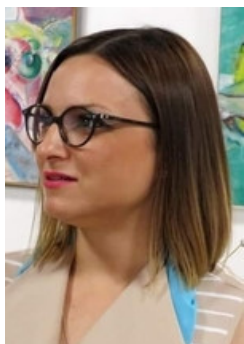
МОЛБА

Моле се сви људи
Што имају срца:
Никако не излази
Кад је хладно време

Ево, почиње киша...
То време преспавај, молим те
Заобиђи све

Који су покисли
И немају фен да се осуше
Добро, можда имају пеглу
Али никада немој да има дозволиш
Да те они суше
О сувоћи само ти одлучујеш
И још нешто
Али није поуздано
Да ти кажем
А то је твоја душа
Нити се кваси
Нити се суши
А спомињеш је у говорима
Ето
Она ти је прва и последња
Молим те
Немој да је изневериш

О ПЕСНИКИЊИ

Ана Митић Стошић рођена је 19. априла 1986. године у Врању. Основну и средњу музичку школу завршила је у Врању. Дипломирала је на Филолошком факултету у Београду, на групи Српска књижевност и језик.

Бави се лекторисањем и писањем рецензија. Објављује песме, есеје, приказе и критике у зборницима и књижевним часописима.

Објавила је збирку песама Мириси Раја (2019).

Живи у Врању.